

gerne spørge ministeren: Hvor langt er man med vejledningen om at lave ernæringsrigtig mad i daginstitutionerne?

Samtidig vil jeg spørge, om ikke ministeren har det lidt dårligt ved at stemme imod dette forslag, for da man præsenterede de her to rapporter, sagde fødevareministeren: Vi er netop nu vidner til en epidemi, hverken mere eller mindre. Fedme er ved at udkonkurrere tobaksrygning som dødsårsag nr. et.

Det er da noget, der rykker, hvis man må have lov at sige det. Derfor vil jeg gerne spørge: Synes ministeren ikke, det er beskæmmende, at der ikke er andet end to rapporter og ikke ret meget handling bag regeringens ord om, at vi nu er ved at have en epidemi, der slår tobaksrygning?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Min navnefælle, fru Møller, havde jo en helt rigtig betragtning. Hun sagde, at 30 pct. af alle landets børn og unge er overvægtige. Det er fuldstændig den samme procentdel som her i Folketinget, hvorfor skulle det også være forskelligt?

Men vi ved jo alle sammen godt, hvad årsagen er, og det har ikke noget med økologisk eller ikkeøkologisk mad at gøre. Det er der to årsager til: dels at de 30 pct. spiser for meget, dels at de motionerer for lidt. Og det er også problemet med børnene. Så det er det, man skulle gøre noget ved i stedet for.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Hr. Helge Adam Møller er jo ikke nem at snyde, når han kan se, at der også er sådan ca. 30 pct. overvægtige her i salen. Men alle undersøgelser viser jo rent faktisk også, at hvis man starter med at være overvægtig i barnealderen, har man også en meget stor chance for at være det i voksenalderen. Derfor burde det vel være en politisk opgave at sikre, at børnene allerede meget tidligt fik de sunde vaner.

Det er da rigtigt, at man er overvægtig, fordi man spiser for meget, men jeg har også hørt Venstrefolk udtale, at det er folks egen sag. Men formanden for Ernæringsrådet har dog udtalt, at problemet er så stort nu, så selv om det er folks egen sag, er vi altså nødt til at være behjælpelige med at løse problemet.

Kl. 14.25

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg synes, at de drøftelser, vi har haft, ikke alene om beslutningsforslaget her i dag, men de drøftelser, vi har haft i det forløbne års tid, giver et meget klart billede af, at vi alle sammen har den opfattelse, at den kost, børn får i deres institutioner og deres skoler, skal prioriteres højt.

Derfor er jeg også glad for den opbakning, som »Alt om kost – smag for livet« har fået i bemærkningerne til dette beslutningsforslag. Jeg mener fortsat, det er rigtigt, at vi fastholder strategien om, at vi skal støtte med initiativer, vi skal støtte med viden der, hvor initiativerne kommer fra, nemlig fra de enkelte institutioner og de enkelte skoler, dem, der har problemet inde på livet.

De modeller, der har været lagt op til tidligere, løser jo ikke problemet, vil jeg sige til fru Lone Møller. De midler, der var afsat til børnekostpuljen, betød i realiteten kun, at vi kunne hjælpe 4 pct. af de institutioner og skoler, der var tale om. Det mener vi fra regeringens side ikke er tilfredsstillende, og derfor har vi iværksat projektet »Alt om kost – smag for livet«, som klart betyder, at vi i samarbejde med andre organisationer – for jeg tror ikke, vi kan løse problemet alene – og med producenterne af fødevarer kan være med til at komme meget langt i retning af at afbøde den fedmeepidemi, som fru Lone Møller fuldstændig rigtigt nævner.

Så det skal ikke skorte på samarbejdsvilje, på indsats omkring information, på indsats omkring rejseholdets turneren rundt i landet, for at vi kan få bragt så mange institutioner og skoler som muligt i retning af at servere, tilbyde den rigtige kost. Det her er selvfølgelig basalt set forældrenes problem, men vi kan ikke som regering, som Folketing sidde på hænderne og se på, at udviklingen går i den forkerte retning. Derfor det initiativ, som jeg takker for opbakningen til.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det er jo helt rigtigt, at vi ikke kan løse fedmeepidemien alene ved et initiativ som at lave en børnekostpulje. Men der er ligesom en tendens til i de udvalgte som i hvert fald relevant arbejder med de her ting, at hver gang man fremsætter et forslag, er der altså ikke nogen vilje til at gå i gang, fordi man siger: Vi kan jo ikke løse alle problemerne med dét forslag. Hvis det er holdningen, er konsekvensen jo, at der ikke sker noget som helst.